

* * *

Шта је срећа? „Човек је ковач своје среће!“ Не, то није тачно. Све је то живот, али судбина кроји твој живот. Размишљам, да ли је све то требало да буде тако, а то ја нисам планирала и ковала. Желела сам другачије, а догодило се. Тек сад схватам реч живот – свој живот, а и животе других.

Из тог разлога и желим да кроз ову књигу, колико толико, упознате девојку коју сам познавала двадесет и четири године, али сам је упознала тек скоро. Желим да пишем о њеном животу и тој чудној судбини од које није могла побећи, а ни избећи је. Све те њене боли, тајне, сласти, горчине, желим да пренесем свима вама, јер хоћу кроз њен живот да укажем да он има два лица, неко је срећан, а неко не, иако смо сви рођени под звездама. Оне неком сијају цео живот, а неком никад.

Ову девојку, о којој желим да пишем, волела сам свим срцем, јер била је јака и храбра личност – споља. Али нико, сем мене, није знао шта се дубоко крило у

њеном срцу, дубоко у њеној души. Живела је двоструки живот. Била у облику младе девојке, али са две личности у себи. Зла и охола, али ипак тако крхка и рањива. То ју је и упропастило, јер није више знала куда и на коју страну поћи.

Зато желим да поручим свима који буду читали ове редове, да негде пронађу себе, да не слушају друге и да ураде оно што им говори срце. Будите храбри и гледајте судбини право у очи. Не идите линијом мањег отпора, јер нећете и не можете заборавити оно што сте волели. Саслушајте бар ви ваше срце, јер она своје није. Не инатите се, јер инат и хир ником нису добро донели. Бежите са својим срцем што даље од овог злог света и вашу срећу не делите ни с ким. Људи су охоли.

Послушајте ме, мучите се и жртвујте, али за оно што волите, не из хира и због неког ко то не заслужује. Јер, као што је рекао Лав Толстој: „Битку добија онај који је чврсто одлучио да је добије“. Имате увек три избора: послушати своје срце, послушати разум или наћи трећу особу којој ћете покушати поклонити то згњечено срце... али у томе нећете успети!

Ја гласам за први избор!

Ваша Јелена

КАО ДЕТЕ

Расле смо заједно, улаз до улаза, прозор до прозора. Као мала, Кристина је била живо и неуморно дете. Дуга таласаста коса виорила јој се, док је несташно трчкарала својом улицом, улицом нашег детињства. Била је најмлађа у својој породици, мамино и татино мезимче, и сви су је обожавали.

„Нисам размажена!“ говорила би, „али шта ћу кад ме сви воле?“

И ја сам је волела, њу је свако једноставно морао да воли. Увек је била пуна живота, радости, ведрине и среће. Засмејавала нас је својим дечијим глупостима, скривајући своју „девојчицу“ која јој је испала док смо код чика Бранка крали још незреле јабуке. Била је прави мали ђаво од детета. Зачас би се попела на највишу грану трешње и дрмала је тако снажно да смо се сви чудили одакле јој толико снаге. Сви смо били умазани, а она се смејала и викала:

„Једите чоколаду па ћете и ви бити јаки као ја!“

Говорила нам је, а ми смо је задиркивали да ће јој од чоколаде поиспадати сви зуби.

Сећам се, била је толико немирна да је једном упала у рупу док су нам радници правили телефонске говорнице.

„Није ми ништа... мало сам се само огулила...“, а крв јој је лила низ леву руку, јер се сва одрала. Волели смо да играмо и жмурке. Сакрила се у тек започету послатичарницу која се зидала.

„Пуј за мене!“ викала је. Погледали смо је, а низ десни образ јој је била крвава штрафта. И ту је „пронашла“ гвоздену жицу која је вирила из блокова започете грађевине. Ни то је није смирило. Вечито је била сва у огреботинама, завојима и модрицама.

Када ја не би била код куће, Кристина би се завлачила у своју собу, поредала би својих дванаест луткица и играла се школе. Тако је и учила. Маштала је да једног дана постане учитељица. Имала је свој „дневник за ученике“, црвену хемијску оловку за контролне задатке и велику татину таблу за „испитивање ученика“. Читала би им, а онда је стајала крај те огромне табле и „прозивала“. Онда би, наравно, одговарала уместо њих. Била је добра „учитељица“ и своје „ђаке“ никад није делила. Све их је неизмерно много волела. Живела је у свом свету маште и великих дечијих снова.

Памтим и како смо крадом, да нас не виде родитељи, доносили голубове, мачке и псе. Добро бисмо их нахранили, а онда пуштали на слободу, мислећи да ће нам се враћати. Једини који је био ту, то је био пас по имену Леси. Свако јутро када би Кристину мама водила у вртић, Леси би ишао са њима и седео сатима сакривен у жбуњу дворишта вртића „чувајући“ своју мезимицу, која му је и дала име. Тачно се по њему могло знати колико је сати кад би се приближио вртићу, јер у пола четири долазила је Кристинина мама с посла по њу. И он је долазио.

ПРВА ЛЈУБАВ

А онда, једног дана, Кристина је са сестром и родитељима отишла на море. Леси је патио. Хранили смо га ми, остала деца, али он није јео тако слатко као кад га је хранила његова мезимица.

Прошло је тих петнаестак дана и спазивши их на тридесетак метара, Леси је потрчао у сусрет. Не гледајући... трчао је... чула је само јаук пса... шкрипу аутомобила. Вриснула је... ЛЕСИ!

Није ни видела како јој се задњи пут обрадовао, како је трчао према њој машући својим дугим репом, час лево – час десно. Трчала је, вриштала је. Али узалуд. Леси се није померао. Пала је преко њега, плачући, а он је гледао право у очи, тужним погледом који се гасио. Успео је само задњи пут да јој лизне руке... и остане на њима. Љубила га је, мазила, дрмала. Није хтела да га пусти, није му дала да је остави. Онако мала ником није дала да јој помогне да га понесе. Однела га је својим сићушним, штркљавим, али тако јаким рукама. И плакала је и причала је са њим. Био је тежак, није посртала. Могла је. Није нам дала ни гроб да му ископамо. Сама је то урадила. Јецала је, и ми смо.

„Бежите, бежите сви од мене... мој Леси... мој весели Леси! Ко ће ме сад држати за капутић и водити ме са мамом у вртић? КО?“

Била је сва прљава и умазана, од блата, од суза. Сахранила га је у својој башти крај огромног жбуна црвених ружа, крај свог прозора. Данима му је доносила кости, увек пилеће, њих је највише волео.

„Уместо тебе појешће неко друго куче...“ говорила му је уз плач. Од тада једино цвеће које је волела постале су црвене руже – знак љубави, верности... знак крви и бола.

Године су пролазиле, ружа је било све више и више. И она је расла. То „ружно паче“, како је сама себе звала, са крупним, као кликерима, смеђим очима, израсло је у крупну девојку са предивним осмехом и локнама на челу.

Основна школа за њу је била игра, као игра жмурке, као фудбал са дечацима, као пентрање по дрвећу. Али, средња школа је била једно ново искуство. Дошле су године када се појављују прве љубави.

Упознала га је. Живео је близу ње. Делила их је само ламела зграда и игралиште. Ни слутила није да ће он бити узрок и велики терет који за њу никад није постојао. До тада.

Био је ОН, младић о коме девојчице маштају.

„Залубила сам се... заиста озбиљна сам... не смеј се!“ – рекла ми је, „види га, црн са шућмурастим очима, густим обрвама, дугим трепавицама... има и јаку коцкасту браду, чак и рупицу на њој... само ми се не свиђа његова фризура, али ћу му рећи да се ошиша, скроз на кратко.“